

[Ministeren for europæiske markedsanliggender.]

Ministerrådet eller Kommissionen, i dag kan give bindende tilsagn om, at man ikke vil føre en bestemt politik, simpelt hen fordi der nu er indført det princip, at der skal være enstemmighed om ting, de enkelte lande opfatter som vitale, og da vi opfatter fordelingspolitik, som jo giver sig udslag i socialpolitik og skattepolitik, som et vitalt spørgsmål, så er det nok, at vi har markeret, at det er et vitalt spørgsmål for os. Derfor kan der ikke gennemføres fordelingsmæssige ordninger i fællesmarkedet, som vi er modstander af, når den dato er oprundet i november måned, hvor man skal tage hensyn til de ansøgende lande.

Det er rigtigt, når hr. Aksel Larsen siger, at der er den sammenhæng mellem tilfredsstillende løsninger for Sverige og Norge og vore forhandlinger med fællesmarkedet, at vi kan indvirke på fællesmarkedet ved at give udtryk for vore synspunkter, og at vi derfor kan hjælpe svenskerne og nordmændene til at få tilfredsstillende løsninger, hvad vi også vil forsøge på.

Til sidst vil jeg gerne sige til hr. Aksel Larsen: skulle vi ikke vente med at afvise mulighederne for at sikre de rekreative områder, indtil vi har behandlet det forslag, vi forholdsvis snart vil kunne fremsætte i folketinget? Jeg er overbevist om, at man kan gennemføre en lovgivning, der sikrer disse rekreative områder, som også vil indebære visse offentlige opkøb, men jeg synes, hr. Aksel Larsen skulle vente med at afvise det som en sikker mulighed, indtil hr. Aksel Larsen har set forslaget, og jeg lover, det vil komme snart.

(Kort bemærkning).

Aksel Larsen: Jeg takker for tilsagnet om, at et sådant forslag vil komme snart, så må vi jo studere det. Men jeg går altså ud fra, at man samtidig vil konsultere de rette vedkommende i Bruxelles eller Luxembourg for at høre, om det kan holde.

Her siger ministeren ganske vist, at Rådet og Kommissionen kan ikke give noget bindende tilsagn om noget. Nej, jeg tror gerne, at det ligger sådan, at de vil kunne give bolden videre til andre, men man kunne da, hvis det er alvor med disse forudsætninger, der er vedtaget af socialdemokratiet

herhjemme, og som man vil stå fast på, forlænge, at de nuværende seks fællesmarkedslandes regeringer hver især afgiver et bindende tilsagn om, at dette vil blive respekteret. Så længe man ikke har forsøgt det, har man ikke gjort noget for at sikre sig, og så — nå ja, jeg har sagt mir. mening om den meget tvivlsomme vetoret, man mener vi har.

Til slut må jeg beklage, at ministeren ikke forstår noget meget let fatteligt. Vi har aldrig larmet op om, at det er særlig farligt, at vi ikke kan melde os ud, men vi har tilladt os at spørge den daværende minister: Kan vi melde os ud? Vi har fået nogle mærkværdige forklaringer, som egentlig kulminerede i, at det må antages, at hvis vi ønsker at melde os ud, er der ingen, der vil holde på os. Men man kunne ikke sige noget bestemt, man kunne kun sige, at det måtte i sidste instans Domstolen afgøre. Vi har samtidig sagt — og jeg har sagt det mange gange — at det er et rent akademisk spørgsmål, for er vi først kommet ind i den musefælde, så vil vi simpelt hen ikke have råd til at melde os ud, og det er en grund til, at vi bør være meget betænkelige ved at gå derind.

Statsministeren (J. O. Krag): Hr. Poul Schlüter stillede et i og for sig uinteressant spørgsmål til mig, om alle regeringens lovforslag skulle blåstemples hos SF. Når jeg siger, det er uinteressant, er det, fordi alle kender svaret — også hr. Poul Schlüter selv — at det skal de ikke. Hr. Poul Schlüter ved jo godt, at vores NATO-politik er ikke blåstempelt hos SF. Det er vist fremgået af den meningsudveksling, der just har passeret revy hen over denne talerstol, at det er vores markedspolitik heller ikke, og jeg tror, jeg kan forsikre hr. Poul Schlüter om, at det er vores forsvarspolitik heller ikke. Og det er der heller ingen andre ting der er. Denne regering fremsætter de forslag, vi finder det rigtigt at fremsætte, og søger så et flertalsstempel her i dette ting ved en forhandling til alle sider mellem alle tingets 5 partier. Hvor blåt eller rødt stemplet så bliver, ja, det afhænger af forhandlingsevnen og forhandlingsviljen hos de forskellige parter.

Jeg vil da godt sige til hr. Henry Christensen — det synes jeg ikke der går nogen stykker af nogen af os ved at jeg siger — at